

MOČIARE

Nad Močiarmi vyšlo slnko. Nastal ďalší dusný deň. Gréta sa zobudila ešte skôr ako zvyčajne. Mohla spať a spať, veď jej začal iba tretí deň dovolenky. Mohla si v posteli čítať knihu alebo noviny. Mohla si zacvičiť, alebo len-tak leňošiť. Luxus, ktorý si smela dovoliť iba zriedkakedy. Teraz si však akosi nevedela spomenúť, čo všetko chcela za tých desať dní pracovného voľna stihnúť. Zaliala si kávu a čakala, kým aspoň trochu vychladne. Chodila po dome. Od okna k oknu, od kuchynskej linky k dverám. Počúvala lenivé tikanie sekundovej ručičky a tichý šum vychádzajúci z chladničky. Potrebovala niečo robiť. Vrátila sa k hrnčeku a začala chlipkať ešte horúcu kávu. Tešila sa, že bude môcť po sebe umyť hrnček s lyžičkou. Skoro ju nahnevalo, že v dreze nie sú nijaké ďalšie riady. Muž bol na pracovnej ceste a deti prázdninovali u starých rodičov. Gréta nezvykla raňajkovať, pretože večne bojovala s časom. O piatej stávala, aby 5.30 stihla autobus a o hodinu neskôr triedila zdravotné karty, brala krv a merala tlak. Ale teraz ju ten prázdny drez znervózňoval. Na jednom dienku si nakrájala mozarellu, na ďalšom zeleninu, na panvicu hodila slaninku a tri vajcia, vytiahla celozrnné pečivo. Jedla pomaly, pomaličky. Znovu sa pustila do umývania riadov, no ani teraz jej to netrvalo dlho. Pozametala neviditeľné odrobinky a začala kráčať – opäť od okna k dverám – v rytme sekundovej ručičky. Gréte sa zdalo, že sa jej ručička každým tiknutím, každým krokom prihovára. *Chod! Bež! Chod! Bež! Chod! Bež!* Gréta zastala. Zadržala dych a iba načúvala. Sekundová ručička skutočne čosi šeptala. *Chod! Bež! Chod! Bež!* Gréta zneistela. Kam má ísť? Kam má bežať? A prečo nad tým vôbec uvažuje? Pomyslela si, že je iba prepracovaná, vyčerpaná, že na ňu doľahol nespracovaný stres a tlak posledných mesiacov. Kým sa s jedným dieťaťom memorovala vybrané slová po m, s druhým cvičila výslovnosť r, popritom dovárala večeru a niekedy jej dali na poslednú chvíľu vedieť, že ju potrebujú na záskok na nočnú.

Mamí, ten jogurt je asi po záruke. Mama, kde mám dres na futbal? Grétka, pozri, končí nám STKáčka, budeš nás musieť objednať.

Je iba prepracovaná. Vyšťavená. Pár minút pred vyhorením, ak už aj nevyhorela, len nemala čas zamyslieť sa nad tým.

Chod! Bež! Chod! Bež! Vykročila k spálni, že sa prezlečie. Ešte raz pozrela na hodiny. Sekundová ručička víťazoslávne dokončila celý kruh. Práve odbíjalo šesť.

Deň bol skutočne dusný, ešte viac ako tie predchádzajúce. Gréta už mala vyleštené všetky okná, navoskovanú podlahu a rozmýšľala, že sa pustí do kosenia trávnik. Bola to manželova

Anna Šarkanová, 34 rokov, Kysucké Nové Mesto

robotu, dokonca sa na ňu tešil. Vravel, že keď sa vráti zo služobky, vyzlečie si ten parádny oblek a nájde si nejaké staré zaffkané deravé pracovné oblečenie a bude kosiť a vyžínať a vdychovať vôňu čerstvo posekanej trávy a potom sa bosými nohami poprechádza hore – dole a je mu jedno, že ho manželka upozorní na kliešte a riziko boreliózy a kliešťovej encefalitídy a.....

Bolo jedenásť. Vytočila mužovo číslo, hádam ho zastihne na skorom obede a nie uprostred porady.

„Ahoj mojka, práve som ti chcel volať,“ ozval sa muž a ona mu v hlase vycítila nefalšovanú radosť. Chcela mu povedať niečo milé, napríklad to, že jej chýba, no muž pokračoval.

„Gréta, Gréta, počuješ ma?“ Bolo to zvláštne, pretože Gréta muža počula výborne, mobil mala takmer nový a signál bol stopercentný.

„Gréta, si v meste? Normálne by som tipoval, že si niekde v Prahe pri Orloji. Počujem také hlasné tikanie hodín, že mi až v ušiach hučí.“

Ruky sa jej roztriasli a ona chvatne ukončila hovor. Hoci postávala uprostred slnkom zaliatej rozhorúčenej záhrady, doliehalo k nej tikanie sekundovej ručičky.

Vrátila sa do domu, vypila dve tabletky šumivého magnézia, trochu sa upokojila, zapla počítač a mužovi napísala e-mail. Asi je chyba v sieti. Ona je v poriadku a určite nie v Prahe. Dom je priam vyluxovaný a decká sa majú u starkých prázdninovo, určite ich až hrdlo bolí od toľkých zmrzlín, čo im dovoľia starí rodičia. Snažila sa, aby sa jej správa čítala ľahko, ale písmenká tvorili ťažkopádne slová a vety a tie vety tvorili ťažkopádny obsah.

Vypla počítač a z mrziaka vylovila škatuľku rybích prstov. Trochu sa uškrnula. Ona a zdravotná sestrička? Neraňajkuje, chvatne logá kávu a jedáva polotovary. Aspoň si k tým prstom urobí nejaký zdravý zeleninový šalát. Chcela vybehnúť do skleníka po paradajky, keď sa ozval telefón. Nádych – výdych, prijať hovor.

„Mama, mama, hádaj, kde sme s babkou? Hádaj trikrát!“ syn znel veľmi vzrušenie.

„Miško, určite ste na zmrzline,“ odpovedala Gréta a usmiala sa na displej.

„Neuhádla, neuhádla! Pokračuj!“ žobronil Miško.

„No dobre, tak ste na kúpalisku,“ opáčila Gréta, ale z druhej strany počula iba smiech.

„Mama, to určite neuhádneš, ale máš ešte jeden pokus,“ tešil sa Miško.

A vtedy sa z nej začali sypať slová, akoby ich mala uložené v srdci a na jazyku od chvíle, ako zdvihla Miškov telefón.

Anna Šarkanová, 34 rokov, Kysucké Nové Mesto

„Tak ste v hodinárstve a babka ti chce za tie samé jednotky kúpiť nejaké pekné náramkové hodinky. Ty by si chcel digitálne, ale babka ťa presviedča, že klasické so všetkými troma ručičkami sú lepšie.“

„No mama, ty si génius! A čo myslíš, mám si vybrať hnedý či čierny remienok?“

Gréta dala do hlasu všetku zostávajúcu energiu: *„Miško, ja musím končiť, lebo mi zhorí obed. Pozdrav všetkých a neprežeňte to so zmrzlinou! Lúbim vás, čaute!“*

Potom dobehla k záchodu a zvracala, zvracala rannú kávu aj tie vajička so slaninkou, zvracala magnézium, zvracala nervozitu, strach aj tie ešte sa pečúce rybie prsty.

Na kostolnej veži odbíjalo pravé poludnie a zvuk zvonov sa miešal s tou prekliatou sekundovou ručičkou.

Alpový obklad na hlave jej zastavil nastupujúcu migrénu a rovnako si pomohla aj pri rozkolísanom žalúdku. Gréta chcela uvažovať racionálne. V tom bola dobrá. Keď ešte pracovala na detskom, vysvetľovala mamičkám, že všetko sa dá vysvetliť rozumom. Dieťa nie je urieknuté, môže mať silné koliky, intoleranciu na nejaké potraviny, môže cítiť separačnú úzkosť vedúcu k nekontrolovateľnému revu, ale nie je urieknuté.

Aj teraz si chcela pomôcť rozumom. Svokra má rada úroveň, bolo viac ako jasné, že Miška za samé jednotky nezoberie do sekáča, ale kúpi mu hodinky. Okrem toho to už kedysi nadhodila. A telefóny sa kazia, siete bývajú preťažené, a to vedie k vytváraniu rôznych zvukov. Koniec. *Bež! Chod! Bež! Chod!* To sú iba myšlienky jej podvedomia, podvedomia kontrolovaného rozumom. Mala by ísť vrátiť knižky do obecnej knižnice, veď ich má od marca. Mala by bežať do Jednoty a kúpiť akciový cukor, ak sa chce ešte dnes pustiť do toho ovocného džemu. Podvedomie a iné nie.

Znovu zazvonil telefón.

„Grétko, čo dobré si to varila, keď si nás tak rýchlo vypla,“ svokrin hlas síce neznel vyčítavo, len ona tam zacítila akýsi skrytý podtón.

„Ále, pstruha na bylinkovom masle a mladé zemičky,“ vymyslela si narýchlo, pretože svokra neschvaľovala polotovary a hranolky a fast-foody a nízkotučné mlieko a červené mäso a vyprážené jedlá. Klamem, aby som jej urobila radosť, pomyslela si Gréta, ale klamala sama sebe, pretože klamala svokre, aby si o nej nevytvorila nelichotivú mienku vyšťavenej matky, ktorá sa často uchýľuje k pohodlnejším riešeniam namiesto toho, aby sa obetovala pre rodinu a stála dve hodiny pri sporáku.

„No, to si mala zdravé...Deti sa už za tebou pýtajú. Stále im vravím, že nech nechajú mamu oddýchnuť, ale akosi sa už berú domov. Tak neviem teraz, či ti ich večer dovezieme, alebo

prídeš ty...Možno by si mohla aj ty, vieš, že u nás sú kolotoče, mohla by si ich zobrať, ja na to veru nie som....“

Gréte sa návrh pozdával. Už od decka milovala kolotoče, ruže z papiera na strelnici, labute a ježibaby, vďaka ktorým sa jej zdalo, že lieta, hluk reprákov, keď nepočuť vlastné myšlienky. Nepočuť vlastné myšlienky.

„Mama, to je v poriadku, nerobte si starosti, ja pre nich dnes poobede prídem. Pôjdeme na kolotoče a vy si tiež trochu oddýchnete, veď ich už máte od nedele.“

Poobede urobila pár fľašiek ríbezl'ového džemu. Znovu priam sterilne upratala kuchyňu a vypila ďalšie dve šálky tuhej kávy. Obliekla si pekné voľné kvetované šaty, pozamykala a sadla do auta. V interiéri vozidla bola skutočná sauna. Až jej prišlo slabo. Otvorila všetky štyri okná a vrátila sa dovnútra po fľašu vody. Svokra by ju pochválila. Pitný režim bol jednou z tém, o ktorých sa dalo rozprávať v podstate neustále, no najmä počas tohto sparného leta.

Naštartovala, ale okná nechala otvorené. Klimatizáciu neuznávala. V ordinácii mávali z roka na rok nárast prípadov chorôb z klimatizácie. Niektoré boli iba neprijemné a prešli po pár dňoch a škatuľke panadolu. Iné, ako zápal trojklaného nervu sa s pacientom vliekli týždne.

Cesta bola úplne pokojná, prázdninová, žiadne kolóny, žiadne zápchy. Každým stlačením pedála sa viac a viac tešila na deti. Do noci budú pozerieť rozprávky. A zahrá si s nimi Človeče hneď, ako ju požiadajú, nie až vtedy, keď bude zbalená školská taška a nachystané oblečenie na ďalší deň. A o polnoci pôjdu na záhradu a ukáže im na oblohe napísané dvojité W. A....

Do auta jej vletela osa. Protivné malé bodavé stvorenie. Prenášač alergií a príčina anafylaktického šoku. Osa nebzučala, tikala ako tie hodinky. Gréte až obeleli hánky od toho, ako tuho stláčala volant.

Tik – tak, Gréta, tak predsa si prišla.

Tik – tak, a načas. Presná zodpovedná spoľahlivá Gréta, tik –tak.

Gréta sa jednou rukou po tom nechutnom hmyze zahнала. Osa bodla rovno do tváre. Prudkú pravotočivú zákrutu a auto v protismere už cez príval slz nezbadala.

Nakoniec bolo jedno, že jedáva nezdravo, ale dodržiava pitný režim. Pomyslela si, že chcela hrať s deckami Človeče, Miško by si vybral modrých panáčikov, Sárka určite červených.

V jej rodných Močiaroch hodiny na kostolnej veži odbíjali siestu. Začala sa omša.

Ale to už Gréta nevedela.

Anna Šarkanová, 34 rokov, Kysucké Nové Mesto